

Frumoasa din padurea adormita

A fost odata un rege si o regina care nu aveau copii. Si erau tare mahniti, cat nu se poate spune. In cele din urma, regina aduse pe lume o fata. Se facu un botez de pomina, la care micuta printesa avu drept nase sapte ursitoare din tara, fiecare dintre ele facandu-i cate un dar.

Dupa ceremonie, oaspetii se intoarsera la palatul regelui, unde se dadea un ospat in cinstea ursitoarelor. Dinaintea fiecaruia era pus un tacam minunat, si anume o furculita si un cutit de aur, impodobite cu diamante si rubine. Dupa ce se asezara cu totii la masa, iata ca se pomenira in incapere cu o ursitoare batrana, care nu fusese poftita fiindca nu mai iesise dintr-un turn vreme de peste cincizeci de ani si o credeau moarta.

Regele porunci sa i se dea un tacam, dar acesta nu era din aur. Batrana se socoti nedreptatita si mormai cateva amenintari pintre dinti.

Una dintre ursitoarela tinere, care era in apropierea ei, auzi amenintarea. Ea se gandi ca batrana ursitoare putea sa faca un dar suparator micutei printese.

Cand se ridica de la masa, aceasta ursitoare se strecura nevazuta dupa o perdea, ca sa ramana cea din urma, pentru a putea dregre raul. Intre timp, celelalte ursitoare incepura sa-i imparta daruri printesei. Cea mai tanara ii darui frumusetea, a doua, intelepciunea, a treia, bladetia, a patra ii ura sa danseze ca nimeni alta, a cincea, sa cante ca o privighetoare, a sasea, sa cante la toate instrumentele muzicale.

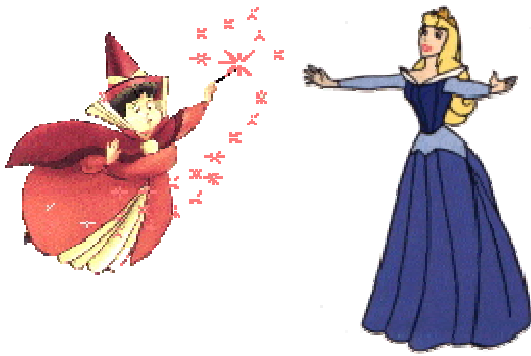
Cand veni randul celei batrane, ea prevesti ca printesa se va intepa in deget cu un fus si ca din asta i se va trage moartea. Prevestirea aceasta cumplita ii facu sa se cutremure pe toti cei de fata, care aveau lacrimi in ochi. Dar deodata rasari din spate perdelei ursitoarea cea tanara si rosti cu glas tare:

- Veniti-va in fire, o rege si tu, regina, fetita voastra nu va muri. E drept ca nu mai pot sa desfac ceea ce i-a fost menit, si printesa se va intepa intr-un fus, dar, in loc sa moara, va cadea intr-un somn adanc, care va tine o suta de ani, la capatul carora un tanar fecior de domn va veni si o va destepa.

Pentru a ocoli aceasta nenorocire, regele dadu porunca sa nu se mai foloseasca nimeni de fuse sub, amenintarea pedepsei cu moartea.

Sa fi trecut vreo cincisprezece, saispzezece ani; pe cand

regele si regina s-au dus la unul din castelele lor, s-a intamplat ca tanara printesa sa intalneasca o batrana care torcea. Ea folosea fusul, pentru ca porunca regelui nu ajunsese la urechile ei.

- Ce faci acolo, maicuta? o intreba printesa.

- Iaca torc, frumoasa mea copila, ii raspunse batrana, nestiind cine e fata.

- Vai, ce minunat este, a continuat printesa, cum faci? Da-mi si mie fusul o clipa, te rog!

Lua fusul, se intepa in deget si cazu lesinata. Batranica stiga dupa ajutor. Oamenii venira repede, din toate partile. O stropira pe printesa cu apa pe fata, ii frecara templele, dar nimic n-o putea readuce in simtire.

Regele, care se inapoiase, auzi zarva si isi aminti povestea ursitoareii. Porunci ca printesa sa fie culcata in cea mai frumoasa odaie din palat, pe un pat cu broderii din aur si argint.

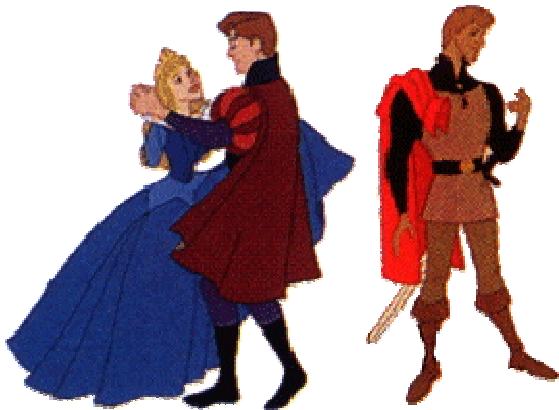
Printesa era frumoasa ca lumina zilei, caci somnul nu-i rapise nici culorile vii ale fetei, nici bujorii din obraji, nici culoarea buzelor trandafirii. Doar ochii ii avea inchisi. De altfel, respira usor, asa ca iti puteai da seama ca nu murise.

Ursitoarea cea buna care ii daruise viata, se afla departe de palat, atunci cand s-a intamplat nenorocirea. Un pitic care purta cizme "de sapte poste" i-a dat de veste. Ursitoarea pleca de indata si dupa un ceas ajunse la castel. Regele ii iesi in intampinare la scara trasurii si ursitoarea incuviinta toate poruncile date de acesta.

Ea atinse cu bagheta fermecata pe toti care se aflau in castel: guvernantele, domisoarele de onoare, fete in casa, ofiteri, bucatari. Mai atinse caii si chiar catelusa printesei.

Adormira cu toti cat ai clipi. Rege si regina iesira din castel si dadura porunca celor de afara ca nimeni sa nu se apropie de acel loc. Porunca nu-si avea rostul, caci multi copaci, maracini si spini au inconjurat castelul. Nimeni nu s-ar fi incumetat sa patrunda acolo prin padure. Din tot castelul nu se mai vedea decat varful turnurilor, si acesta la mare departare.

La capatul a o suta de ani, un fecior de domn, de alt neam decat printesa cea adomita, mergand la vanatoare, vazu turnurile castelului ivindu-se deasupra unei paduri intinse si foarte dese. Oamenii dadeau raspunsuri in doi peri; unii spuneau ca e un vechi castel, bantuit de duhuri, altii ca acolo isi dadeau intalnire vrajitoarele. Cei mai multi povesteau de un capcaun care locuia acolo si inghitea

copii.

Printul nu mai stia ce sa creadă, dar un taran batran il lamuri:

- Printe, sa tot fie vreo cincizeci de ani de cand l-am auzit pe tata povestind ca in castelul acesta se afla o printesa, cea mai frumoasa din cate au fost vazute, dar care a fost sortita sa doarma o suta de ani, pana cand va veni un fiu de domn si o va trezi.

Tanarul print fu dintr-o data cuprins ca de o vraja si vru s-o vada pe printesa cea frumoasa. Inainta spre padure si vazu cum copacii cei inalti, maracinii si spinii se dadeau in laturi, deschizandu-i poteca. El se avanta singur catre castelul care se zarea acum bine de tot la capatul unei alei. Oamenii sai nu putura sa-l urmeze, deoarece copacii si maraciniise adunasera din nou.

Patrunse intr-o curte mare si urca o scara. Strabatu multe incaperi ale castelului, in care se aflau cavaleri de onoare dormind, unii in picioare, altii sezand si, in sfarsit, ajunse intr-o camera cu totul si cu totul de aur. Pe un pat vazu o printesa de vreo cinsprezece-saisprezece ani. Tremurand de emotie, printul se apropie si se aseza in genunchi langa ea.

In clipa aceea, vraja se destrama si printesa se trezi. Ea spuse:

- Ai sosit, in sfarsit! O, printul meu, cat de mult m-ai lasat sa te astept!

Vrajit de vorbele ei, i-a marturisit bucuria si recunostinta sa si a incredintat-o pe printesa ca se indragostise de ea.

Odata cu printesa se desteptase intregul palat, fiecare gandindu-se la ce avea de facut, dar, nefiind cu toti indragostiti, simteau ca mor de foame. Trecura deci in sala oglinzilor unde cinara. Viorile executara cantece vechi, dar muzica lor era minunata. Imediat dupa cina, s-au casatorit si intreaga curte veni sa-i salute.

Nimeni nu dormea, deoarece nu simteau nevoia. A doua zi, printul isi parasi in zori sotia pentru a se intoarce in oras, unde tatal sau il astepta.

Printul ii istorisi:

- Umblam la vanatoare, m-am ratacit in padure si m-am adapostit in coliba unui carbunar care mi-a dat sa mananc paine neagra si branza.

Tatal sau, om bland si bun, nu banuia nimic, dar maica-sa nu-l crezu, pentru ca printul se ducea zinic la vanatoare. Mama a inteles ca era indragostit. Printul a ascuns casatoria sa mai mult de doi ani. Avea acum doi copii: o fiica pe care o

numira Aurora
si un fiu caruia
ii ziceau Soare,
pentru ca o
intrecea in
frumusete pe
sora lui.

Regina incerca
sa afle
adevarul, dar
printul nu

indraznea sa-i increditeze taina sa.

Ii era teama, fiindca ea se tragea dintr-un neam de capcauni.
Regele o luase in casatorie numai pentru averile ei nenumarate.
La curte se soptea chiar ca abia se abtinea sa nu sara asupra
copilasilor daca ii vedea.

Cand regele muri, printul a ramas stapan in tara. El isi dadu
public in vileag casatoria. Printesa , sotia sa, insotita de cei doi
copii, sosi in capitala, primita in triumf. Putin dupa aceea,
regele porni la lupta impotriva vecinului sau, imparatul
Cantalabute. El o lasa pe mama sa in fruntea regatului si-i
incredinta sotia si copiii. Regele urma sa fie in razboi toata
vara. De-abia plecat, regina-mama isi trimise nora si nepotii la

o casa la tara, pentru a-si satisface oribila poftha. Cateva zile mai tarziu se duse
acolo si ii spuse bucatarului intr-o seara:

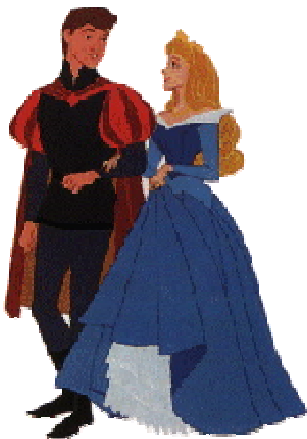
- Maine vreau s-o mananc la masa pe micuta Aurora.
- Cu neputinta, doamna! striga bucatarul.
- Iti poruncesc, spuse regina, am poftha sa mananc carne proaspata.

Bietul om intelese ca nu e de glumit cu o capcauna si, luand cutitul mare, urca in
camera micutei Aurora. Fetita avea atunci numai patru ani. Il iubea pe
bucatar, fiindca ii aducea adeseori bomboane. Vazand-o, el incepu sa planga si
cutitul ii cazu jos din mana. Se duse in curte sa taie un mielusel si pregati un sos
bun, pa care regina il manca cu mare poftha. Pe micuta Aurora o lua si o incredinta
sotiei lui, ca s-o ascunda intr-o odaita din fundul curtii.

Opt zile mai tarziu, regina cea rea ii spuse bucatarului:

- Vreau sa-l mananc la cina pe micul Soare.

Bucatarul nu se impotrivi. Fu hotarat sa o pacaleasca pe regina ca si prima data.
Se duse sa-l caute pe micul Soare, care avea trei ani. Il incredinta pe baiat sotiei,
ca sa-l ascunda alaturi de Aurora. Apoi pregati o friptura de ied frageda, pe care

capcauna o gasi delicioasa.

Pana aici totul mersese bine, dar intr-o seara regina cea rea ii spuse din nou bucatarului:

- As dori s-o mananc pe printesa. Trebuie pregatita cu acelasi sos ca si copiii.

De data asta nu mai stia cum s-o incele pe regina-mama. Regina tanara avea douazeci de ani, fara a mai pune la socoteala cei o suta de ani pe care ii petrecuse dormind. Pielea ei era alba, dar mai putin frageda. Ca sa-si scape viata , bucatarul se hotari sa-i taie gatul. Intra cu pumnalul in mana in camera tinerei reginei. Voia totusi sa o pregateasca si ii povesti respectos despre porunca primita de la regina-mama.

- Indeplineste porunca, raspunse tanara regina. Fa ce ti s-a spus! Ma voi duce langa copiii mei pe care i-am iubit atata.

Ea ii credea morti.

- Nu, doamna, nu veti muri, ii raspunse bietul bucatar, dupa cum nici copiii nu va sunt morti, i-am ascuns la mine. O voi pacali din nou pe regina. Ii voi da sa manance o caprioara tanara, in locul dumneavoastra.

Si se duse in odaia lui, unde ea isi regasi copiii. Regina manca la cina caprioara cu aceeasi pofta. Acum era foarte multumita de cruzimea ei. Se pregatea sa-i spuna tanarului rege, la intoarcerea sa, ca lupii mancasera pe tanara regina si pe copii. Dar intr-o seara, cand isi facea de lucru prin curtea castelului, recunoscu vocea reginei si a copiilor. Furioasa ca a fost pacalita, porunci sa i se aduca un cazan mare, plin cu naporci si broaste raioase, ca sa-i arunce in el pe regina si pe copii, pe bucatar si pe nevasta acestuia. A doua zi, dis-de-dimineata, totul era gata si calaii tocmai se pregateau sa-i arunce in cazan, cand regele, la care nimeni nu se gandea ca s-ar putea intoarce, intra in curte calare si intreaba ce inseamna acel spectacol infiorator. Nimeni nu indraznea sa-i spuna. Capcauna se arunca in cazan si fi inghitita, intr-o clipita, de jivinele respingatoare.

Regele se arata nespus de fericit sa-si revada frumoasa sotie si copiii.